

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.652 van 1 december 2011
in de zaak A. 198.438/XIV-32.638**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Herman De Ponthière
 kantoor houdend te 8900 Ieper
 Veemarkt 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 december 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 50.766 van 4 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6352 van 30 december 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Herman De Ponthière, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker ontvangt op 10 augustus 2010 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, genomen door de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Op 7 september 2010 stelt de verzoeker tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering en het beroep met een arrest van 4 november 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3, 8, 13 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. (EVRM)

De verzoeker citeert eerst punt 2.5. van het bestreden arrest. Hij voert aan dat een persoon zonder woonplaats geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) kan indienen en dat hijzelf na zijn ontslag uit de gevangenis geen woonplaats meer heeft kunnen krijgen. Een democratische staat moet erop toezien dat iemand die op haar grondgebied verblijft niet wordt onderworpen aan handelingen die in strijd met artikel 3 van het EVRM zijn. Het is niet onredelijk dat iemand, waarvan door een gevangenisgeneesheer is vastgesteld dat hij ernstig ziek is en medische zorgen nodig heeft, die medische zorgen na het verlaten van de gevangenis ook kan krijgen en geen bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt. De Belgische overheid heeft volgens de verzoeker een zorgvuldigheidsplicht en zij moet nagaan of een te nemen beslissing niet in strijd met artikel 3 van het EVRM is.

Vervolgens citeert de verzoeker de punten 2.8. en 2.9. van het bestreden arrest. Hij voert aan dat het niet volstaat dat iemand strafbare feiten heeft gepleegd om artikel 8 van het EVRM buiten toepassing te verklaren. Er moet rekening worden gehouden met de ernst van de feiten, doch de verzoeker lijdt aan kleptomanie waardoor hij een reeks zinloze diefstallen heeft gepleegd zonder uiteindelijk iemand te benadelen. Artikel 8.2. van het EVRM voorziet een uitzondering op artikel 8.1., doch het openbaar gezag moet motiveren waarom een zo zware sanctie (omgang tussen vader en kind niet meer mogelijk) in het belang van een democratische samenleving moet worden genomen. Volgens de verzoeker volstaan de motieven van het bestreden arrest daartoe niet.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat de artikelen 3 en 15 van het EVRM worden geschonden door aan een ernstig zieke man een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zeker nu artikel 15 voorziet dat artikel 3 zelfs in een noodtoestand van toepassing blijft.

Het bevel om het grondgebied te verlaten moet volgens de verzoeker samen met de beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf worden gelezen. In de mate dat de verzoeker het recht wordt ontnomen zijn zaak ten gronde in beroep te laten behandelen, acht hij artikel 13 van het EVRM geschonden.

Beoordeling

6.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen spreekt als administratief rechtscollege jurisdictionele beslissingen uit. Derhalve zijn noch de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen noch het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing op zijn arresten. De verzoeker verwijst in het verzoekschrift tot cassatie naar de artikelen 13 en 15 van het EVRM, doch hij zet pas voor het eerst in de memorie van wederantwoord uiteen op welke wijze die bepalingen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden, zonder dat blijkt dat dit niet mogelijk was in het inleidend verzoekschrift zelf. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Artikel 149 van de Grondwet stelt dat “elk vonnis (...) met redenen (is) omkleed”. De verzoeker citeert in het middel zelf punt 2.5. van het bestreden arrest, waarin wordt overwogen waarom de verwerende partij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, geen rekening met de medische toestand van de verzoeker kon houden. Hij toont niet aan in welke mate daarmee niet zou zijn voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

In de punten 2.8. en 2.9. van het bestreden arrest, die eveneens door de verzoeker worden geciteerd, wordt concreet gemotiveerd waarom artikel 8 van het EVRM door het aanvankelijk bestreden bevel niet is geschonden, met verwijzing naar zowel de strafrechtelijke veroordeling van de verzoeker als het verblijf van het kind in België. De verzoeker toont niet aan dat die motivering niet aan de vereisten van artikel 8 van het EVRM zou voldoen.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 3 en van artikel 8 van het EVRM stelt de verzoeker in het middel verder een andere beoordeling ten gronde van de

zaak voor. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State echter niet in de beoordeling van de feiten te treden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van één december tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen